

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 12. veljača 2020. [\[Multimedia\]](#)

„Blago ožalošćenima: oni će se utješiti!“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Započeli smo putovanje u blaženstva i danas ćemo se zadržati na drugom od njih: *Blago ožalošćenima: oni će se utješiti!*

U grčkome jeziku, na kojem je Evanđelje napisano, to se blaženstvo izriče glagolom koji nije u pasivu – naime blaženi ne trpe tu žalost – nego u aktivu: „*ožalošćuju se*“; plaču, ali iznutra. To je stav koji je postao središnji u kršćanskoj duhovnosti i koji su pustinski oci, prvi monasi u povijesti, zvali „*penthos*“, to jest unutarnja bol koja otvara odnosu s Gospodinom i s bližnjim; obnovljenom odnosu s Gospodinom i s bližnjim.

Taj plač u Svetome pismu može imati dva aspekta: prvi je zbog nečije smrti ili nečije patnje. Drugi aspekt su suze zbog grijeha – zbog vlastitoga grijeha –, kad srce krvari od boli što je uvrijedilo Boga i blišnjega. Radi se dakle o tome da se ljubi drugog na takav način da se vežemo uz njega ili nju toliko snažno da dijelimo njegovu ili njezinu bol. Ima ljudi koji ostaju distancirani, koji ustuknu; važno je, naprotiv, dopustiti da nas drugi dirnu u srce.

Često sam govorio o daru suza i o tome koliko je dragocjen.[1] Može li se ljubiti hladna srca? Možemo li ljubiti zato što to služba nalaže, iz dužnosti? Sigurno da ne. Ima ožalošćenih koje treba utješiti, ali ponekad ima i utješениh kojima je potrebno da se rastuže, da se probude, koji imaju srce od kamena i zaboravili su plakati. Treba također probuditi one koje tuđa bol ne može dirnuti.

Žalovanje, na primjer, je gorak put, ali može biti korisno da otvori oči u pogledu života i svete i nezamjenjive vrijednosti svake osobe, i u tome času se shvati kako je život kratak.

U ovom paradoksalnom blaženstvu postoji drugo značenje: oplakivati *grijehe*.

Ovdje moramo razlikovati neke stvari: ima onih koji se rasježu zato što su pogriješili. Ali to je ponos. Ima, naprotiv, onih koji plaču zbog učinjenog zla, zbog propuštenog dobra, zbog izdaje odnosa s Bogom. Plače se zato što nismo ljubili, lije se suze zato što nam je stalo do života drugih. Plače se zato što se nije odgovorilo Gospodinu koji nas toliko ljubi i rastužuje nas misao na dobro koje nismo učinili; to je osjećaj za grijeh. Takvi kažu: „*Povrijedio sam onoga koga ljubim*“ i to ih boli sve do suza. Blagoslovljen bio Bog ako te suze dođu!

Ovo je tema vlastitih pogrešaka s kojima se valja suočiti, to je teško, ali je od vitalne važnosti. Sjetimo se plača svetoga Petra koji će ga odvesti do nove i istinske ljubavi: plač je to koji pročišćuje, obnavlja. Petar je pogledao Isusa i zaplakao: srce mu se obnovilo. Za razliku od Jude, koji nije prihvatio da je pogriješio i, jadnik, počinio je samoubojstvo. Shvatiti da se učinilo grijeh je Božji dar, to je djelo Duha Svetoga. Mi sami od sebe ne možemo shvatiti učinjeni grijeh. To je milost za koju moramo moliti. Gospodine, daj da razumijem zlo koje sam učinio ili koje mogu učiniti! To je vrlo veliki dar i nakon što se to shvati dolazi plač ispunjen kajanjem.

Jedan od prvih monaha, Efrem Sirijski, kaže da je lice oprano suzama neizrecivo lijepo (usp. *Asketska besjeda*). Ljepota pokajanja, ljepota suza, ljepota skrušenosti! Kao i uvijek, kršćanski život ima svoj najvrsniji izraz u milosrđu. Mudar i blagoslovljen je onaj tko prihvaća bol povezanu s ljubavlju, jer će dobiti utjehu Duha Svetoga koji je nježnost Boga koji oprašta i ispravlja. Bog uvijek oprašta: ne zaboravimo to. Bog uvijek oprašta, čak i najružnije grijehe, uvijek. Problem je u nama, što se umorimo tražiti oproštenje, zatvaramo se u sebe same i ne tražimo oproštenje. To je problem; ali On je tu da prašta.

Ako uvijek imamo na umu da Bog „ne postupa s nama po grijesima našim niti nam plaća po našim krivnjama“ (*Ps 103, 10*) živimo u milosrđu i samilosti i u nama se javlja ljubav. Neka nam Gospodin udijeli milost da ljubimo u izobilju, da ljubimo s osmijehom, blizinom, služenjem pa i sa suzama.

[1] Usp. Posin. apost. pob. *Christus vivit*, 76; *Govor mladima sa Sveučilišta S. Tomas*, Manila, 18. siječnja 2015.; *Homilija na Čistu srijedu*, 18. veljače 2015.

Apeli Svetoga Oca

Želim da svi u ovom času molimo za ljubljenu i mučeničku Siriju. Mnoge obitelji, tolike starije osobe, djeca moraju bježati od rata. Sirija krvavi već godinama. Molimo za Siriju.

Sjetimo se u našim molitvama i naše braće Kineza pogođene veoma okrutnom bolešću da što prije nađu put ozdravljenja.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana